

מסורת הש"ס

א) לקמן 5: ירושלמי שביעית פ"ח ה"ז, ב) מע"ש פ"ג מ"ב, ג) שביעית פ"ח מ' משנה א, ד) [בסורות כ:], ה) מ"ר כ., ז) מנחות ק"ה, נדה ע. ירוש' נזיר פ"ח ה"ב, ו) לקמן צ"א, ח) פסחים נב:, ט) שיר ל"ב, י) ירושלמי מע"ש פ"ג ה"ב, י" עין בנמצים פ"י מהל' מירות נב"מ וע' ש"ק.

שינויי נוסחאות

א) צ"ל ר' שמעון (ש"ס וגליון וכו'ה בשמנה הלה), ועי' מיתת הקדש: ב) מיתת קדשים מוטק בש"מ, ומתשעטס הגיר' שלא יביאנו לדידי פסול: ג) צ"ל הכי נמי דרבנן וישהיר מתקם (ש"ס): ד) גז"ר האכל: ה) מצורע הוא הרי (ש"ס): ו) דאמר (ש"ס): ז) צ"ל אמורי לו מה אם היקל בזהו: ח) צ"ל מוקן דאי בצטנינות: ט) צ"ל ספק (ש"ס): י) יהוה ושהי גלח ויהבי: י"ג) צ"ל שבעה יהוה ושנה ומבשק (ש"ס): י"ד) פירוש עד שירוק הדם עליה, דישלש בהמות כ"ר לכל: י"ז) צ"ל גזירות טהרה (ש"ס): יח) צ"ל דלסס מיר טמא ויהיה עד תגלחת נזירות הטומאה שהיא התגלחת השלישית, והצ"ח הגיה שניה (במקום הטומאה), ואינו מונק, עי' ח"ד ופסה"י: י"ט) גזירותם ואחר גילוח זה כתוב בתוספתא ומביא ב"ר: כ) צ"ל ש"ה ישהיה (ש"ס): י"א) צ"ל ספק ומגלח (ש"ס): כ"ג) צ"ל ספק (ש"ס): כ"א) צ"ל בשם התוספת' שס, ובתוס' מיר (ט ע"א) כתבו יקפידו בכסיו: כ"ב) צ"ל ש"ה שנינו (ש"ס): כ"ג) מיתת ימי מנאק (ש"ס): כ"ד) צ"ל גלח עד (ש"ס וצ"י): כ"ה) וסופר (צ"י): כ"ו) בירושלמי דמיר פ"ח ה"ג גרים בביתיהם שלמין והניו דמביא כל קרבנותיו ששלמות, כ"ז) פס"י/ו וקריש' שס, וכ"כ תוס' מיר פ"י ע"א ד"ה רביעית, וכן פ' תספי' על התוספתא, כ"ח) תוס' ד"ל הנינו דל"ל קרבן ששלמו ומשיח' מקשו ללגן לתנאי לא הוים כח טמא בתמא: כ"ט) בעולת (כ"יב וצ"י):

ליקוטים

השירי לעמ' זה ר' בענמ' קודם ומתנה עילתן יאמר אם מצורע אני הרי לאו הרי לאו הרי לאו שלמי נדבה, אשם זה נשחט בצפור וזקין מות בהונות והסיכה ונסכים ותנחת זוהו ושוק ואכל לזכרי כהונה, ולא הורו לו תכנים לרבי שמעון שבבאי קדשים לבית הסתכל, להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק, להביא חטאת העוף אין יכול תכנים לרבי שמעון לא יצא, כיצד עושה יכתוב נכסיו לאחר וביא קרבן עני ומצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עילתה ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה ספק, ואוכל בקדשים מיד, אבל לשלוח יין וליטמא אין יכול שאין ימי נזור עולין לו בתוך ימי צריעתו, כיצד עושה לו כדברי בן וזמא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלה, ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אין חטאת מחובתי ועולה נדבה, ואם טהור אין עולה מחובתי וטאת אחד, וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים, ומביא עולה ומתנה עליה ואומר אם טמא אין עולה מחובתי וטאת אחד, וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי, אם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה והחטאת העוף ספק, וליטמא ואוכל בקדשים לאחר ששים יום, ושוחט יין ומטמא למימיו מיד, במה ובריים אמורים בזמן שזור שלשים, אבל נזר

שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבע שנים, טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר ששנים ושותה יום, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה יום, ע"כ, ולפ"ר התוספתא כפי מה ששוניו לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספור, ושותתין כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שנית, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר חטאת אחד וטמא אחר חטאת ואחר עולה ואפילו עשיר, ואחר

ולפ"ר התוספתא כפי מה ששוניו לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספור, ושותתין כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא שנים ימים ושותה יין ומטמא למימיו מיד, במה ובריים אמורים בזמן שזור שלשים, אבל נזר

וּכּוּלן הַכּהֲנִים רִשָּׁאִין כּו'. משנה היא צפ' כל המדיר (לקמן דף 5:) וגבי קדשים קאי: **לשונם באכילתן כגון לאכלן כליוני כו'.** אמר ו קרא לך נתמים למשחה (במדבר יח) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין ^ו: **וכצלי טרומה.** ואע"ג דקא ממעט בזמן אכילת טרומה: אין לוקחין **טרומה.** הכהנים בכסף מעשר שני בירושלים: **מפני שממעט באכילתה.** במקום אכילתה דמעכשיו לא יאכלנה אלא בירושלים: **כי אחא.** אזני קמיה דרב יוסף: **א"ל אמאי לא סופציה.** נמי מהא: **לנים הפסול כשנריך לאכול השמן בזמן השביעית:** ה"ג דרבנן. **טרומת ירק:** אי הכי, דמשום דרבנן הוא: **איפסא מינעיא ליה למימי.** אין מבשלין ירק של טרומה בשמן שביעית ורבי שמעון מתיר אכל השתא שמן טרומה **לאורייתא** היא דכמיא (סס) כל חלב יתיר וקא שרי ר"ש: **דאיערב ה,** שמן צירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש לקמיה דאי אפשר לסוחטו כולו **ממנו:** הא לא דמי כו'. **סיומא דקושא** הוא: **חסיכה בתסיוס.** ממני' היא וקמני תאכל כחמור **שבהן** אפילו לרבנן והכא נמי אי **דלאיערב** עסקין לא הוו פליגי **רבנן** עליה: **וקמפסא** בשביעית, **ורחמנא** אמר ^ו לאכלה ולא להפסד: **למחרת.** בספק מזורע מוחלט **וספק אינו** מוחלט קאי. **למחרת** ביום **השמיני:** ^ח **שמיטה** בזמן **וסהוות.** כחומר **אשם:** וסמיה **ונסכים** **וטנופס** חזה **ושוק.** כחומר שלמים. והא

פורתא סוף סוף איערובי **מיערב** איתיביה ^ט **רבי** שמעון **אומר** ג'למחרת

מביא אשמו **ולוגו** עמו **ואומר** אם **של** מצורע ^ה **הרי** זה **אשמו** זה **ולוגו**

יוס כיצד אמרו **לו** נזיר **טמא** אתה **לא** ומנה **שבעה** הזה ^א **ושנה** גלה **ויהי** קרבן **מנה** שבעה ^ב **ומצק** לגלה **אמרו** לו **נזיר** טהור **אתה** ואין **נזיר** מגלה **אחל** על **הדמים** פירוש ^ג **ש**לש **זהמות** חיצי **להביא** חטאת **עולה** ושלמים **ועל** אחת **מהן** יכול **לגלה** וחטאת **בהמה** אינה **צאה** על **הספק** ושלמי **נזיר** מנה **טעונין** טנופה **זה** אין **יכול** להניף **מפני** שהוא **ספק** מזורע **טמא** אכל **עולה** יכול **להביא** על **נזאיו** והיינו **דקמני כיצד** הוא **עושה** מציא **עולה** בהמה **ומתנה** עליה **ואומר** אם **טהור** אם **לכו** הרי **זו** נדבה **כיצד** הוא **עושה** החמיר **עליו** בציב

פיילי של **חרס** חדשה **ונותנין** למכה **רביעית** מיס **חיים** ומביא **[שתי'** כפורי **דרור** כדין **כל** המצורעין **ביום** תגלחתן **וחטאת** העוף **פירוש** כדין **נזיר** טמא **דשמא** נזיר **טמא** הוא **ותגלחת** זו **של** טומאה **ואינו** מתחיל **נזירות** טהרה **עד** שיביא **חטאתו** של **טומאה** (י"ט) **שחטאתו** מעכבתו **מלמנות** נזירות ^א **אכל** אשמו **אינו** מעכבו **ומשיגלח** תגלחת **טומאה** הוא **אסור** לגלח **עד** שימנה **נזירות** טהרה **ולכהי** צריך **להביא** חטאת **נזירות** טומאה **למנות** נזירות **טהרה** ולגלה **בסופה** לטהרת **לרעמו** והאשם **ישהה** עד **תגלחת** הטומאה ^ב **שיעשה** אחרי **טהרה** בדולא **מן** הצרעת **שאותה** תעלה **לו** ודאי **לטומאת** מרו **כמו** שמפורש **בסוף** הברייתא **דימי** לרעמו **אין** עולין **לימי** מזרו **ותגלחת** לרעמו **אינה** עולה **לתגלחת** מזרו **כדאמר'** צפ' **מי** שאלר **הריני** נזיר **מגלח** (מיר דף פ':) **וצפ'** צ' **נזירים** (סס דף ס:) **ומה** שמביא **חטאתו** חטאתו **ביום** תגלחתו **היינו כר'** עקיבא **דלמר** בצמ' **נזיר** [דף מד:] **אם** גילח **בשמיני** מציא **קרבנותיו** בו **ביום** והכא **נמי** הוי **בגלח** בשמיני **שחרי** שחנה **תגלחתו** ומתנה **על** חטאתו **ואומר** אם **טהור** אם **לכו** הרי **זו** מוצה **ואם** לאו **הרי** זו **נדבה** כיצד **הוא** עושה **החמיר** עליו **עולה** מחובתי **וחטאת** העוף **ספק** ומגלה **ראשו** וזקנו **וגבות** עיניו **כדרך** שהמצורעים **מגלחים** ^א **ומביא** עולת **בהמה** ועליה **כו'** וגראה **שחקר** מן **התוספתא** וסופר **שלשים** יום **וגרסי'** וסופר **שלשים** יום **ומביא** עולת **בהמה** כו' **שחרי** ספק **נזירות** טהרה **הוא** מונה **ואינו** יכול **לגלח** תגלחת **שניה** לרעמו **עד** שירוק **עליו** אחד **מן** הדמים **ויציא** עולה, **וחטאת** ושלמים **וישהה** ^א **עד** סוף **נזירות** טהרה **שאלר** טהרה **לרעמו** שעולה **בדולא** ואומר **אם** טמא **אני** פירוש **אם** טמא **היימי** תגלחת **ראשונה** העולה **ראשונה** נדבה **היתה** וזו **תתא** חובה **וחטאת** העוף **שזהבתי** תגלחת **ראשונה** מחובתי **ואם** טהור **אני** עולה **ראשונה** חובה **וזו** נדבה **שתגלחת** זו **של עכשיו** אינה **כלום** וחטאת **העוף** ספיקו ^א **מגלה** ראשו **וזקנו** וגבות **עיניו** כדרך **מצורעין** ותגלחת **זו** היתה **לראיה** ליעשות **בסוף** שבעת **ימי** ספרו **מתגלחת** ראשונה **אכל** לא **היה** יכול **משום** גדילות **ספק** מזורע **אינו** מזיר **אשם** אסור **גילוח** הנזיר **רבי** שמעון **אומר** מחר **ב'** יציא **אשמו** ולוגו **כדין** מזורע **בשמיני** שלו **והוא** יום **ששים** אחד **ומתנה** עליו **לפי** שהוא **ספק** מזורע **וחטאת** מזורע **שמענבת** שאינו **אשמו** יכול **להביא** מזהמה **שאין** חטאת **בהמה** צאה **על** הספק **לפיכך** יציא **חטאת** העוף **ואם** הוא **עשיר** יכתוב **נכסיו** כא ^א **לאחרים** ויהא **עני** ויציא **קרבן** עני **דהיינו** עוף **ור'** שמעון **לעממיה** דלמר **בצמ'** ערכין **(דף פ':)** **אפי'** היה **עשיר** שבעה **שהביא** ל'יפורים **או** שעשת **הבאת** אשם **והעני** הכל **הולך** אחר **חטאת** ואפי' **לתנאי** דפליגי **עליה** איכה **לאוקמא** להא **דהכא** ולפרושי **יכתוב** נכסיו **לאחר** מעיקרו **ומתנה** על **חטאת** העוף **ואומר** אם **טמא** הוא **פירוש** אם **מזורע** הוא **הרי** זו **מוצתו** ואם **לאו** הרי **זו** ספיקו **ואוכל** בקדשים **מיד** אכל **לשמות** יין **וליטמא** למתים **אינו** יכול **שאין** ימי **מזרו** עולין **לו** מתוך **ימי** לרעמו **כיצד** יעשה **לדברי** בן **וזמא** שאינו ^א **מנריך** לבקש **אחד** מן **השוק** לדור **כנגדו** בזמיר **כמו** שמנריך **ר'** יהושע **בפרק** שני **נזירים** (מיר דף נט:) **סופר** שלשים **יום** ומביא **עולת** בהמה **פירוש** ספק **תגלחת** טומאה **וספק** תגלחת **טהרה** דלמר **מזורע** היה **ומזיר** אשמו **ולא** עלו **לו** אחת **מתגלחותיו** לנזירותו **רק** לרעמו **שאין** ימי **מזרו** עולין **מתוך** ימי ^א **לרעמו** ולסוף **שבעה** אחר **טהרת** ימי **לרעמו** אינו **יכול** לגלח **דשמא** מזיר **טהור** הוא **אסור** הוא **לא** בעי **שכבר** הזה **ושנה** ואפי' **לסוף** שלשים **אינו** יכול **עד** ^א **שירוק** עליו **אחד** מן **הדמים** ומביא **חטאת** העוף **שלמעלה** תגלחת **ראשונה** וה"ה **שיש** להתנות **שאלס** אינו **נזיר** מניין **נזירות** טהרה **עד** שיביא **חטאת** וכדפרייט **ומתנה** עליה **כתנאי** שלמעלה **תגלחת** ראשונה **וה"ה** שיש **להתנות** שאלס **אינו** נזיר **עכשיו** כלל **שכלתה** נזירתו **מתגלחת** שלמעלה **העולה** נדבה **וחטאת** העוף **ספיקו** אך **התנא** לא **חש** לפרש **כל** זה **סופר** בה ^א **שלשים** יום **ומביא** קרבנותיו **שלמים** כא ^א **ודאי** עולת ^א **בהמה** ספיקו **ומתנה** עליה **ואומר** אם **טמא** היימי **תגלחת** שלשית **העולה** ראשונה

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

עו. עין משפט נר מצוה

אין לוקחין **תרומה** בכסף **מעשר** שני **מפני** שממעט **באכילתה.** פי' בקוננו' דמתתלה שריא לזוןן כדלמר צפ' הערל (יבמות דף ע"א.) זרות אמרתי לך ולא אנינות והשתא אסירא דמעשר אסור לזוןן וגם צעי חומה ותרומה לא צעי חומה ומתוך המשנה משמע שאין הקפידא משום טרומה אלא משום מעשר דמעיקרא שרי לזרים והשתא אסור וגרסי' בסדר המשנה ^ט **באכילתן** א ^ב **כו'** והכי איתא בצמס' מעשר שני (פ"ג מ"ג) **אין** לוקחין **טרומה** בכסף **מעשר** מפני **שהוא** ממעט **באכילתו** ר"ש מתיר אמר להם ר"ש אם הקילו בצומי שלמים שהוא מציאן לדיי פיגול ויותר לא נקל בטרומה מה ^א לי היקל בצומי שלמים שכן מותרין לזרים נקל בטרומה שהיא אסורה לזרים פירוש אמר ר"ש אם הקלנו ליקח שלמים מכסף מעשר אע"פ שמציא המעשר לדיי פסול פיגול ויותר כ"ש שלוקחין טרומה הקלה מכסף מעשר אמרו לו אם לוקחין שלמים שמותרין לזרים כמו מעשר אכל אין לוקחין טרומה שגורם למעשר להיות אסור לזרים. הגה"ה: **ל' למחרת** מביא **אשמו** ולוגו **עמו.** פירש בקונטרס למחרת

יוס שמיני **ובצנחנות** (דף ק"ה) **פי'** למחרת **יוס** ששים **והכל** אחד **דלספק** נזיר **טמא** וספק **מזורע** טמא **קאי** כדמוכח **בתוספתא** דנזיר **פרק** בתרא **והכי** איתא **התם** ספק **נזיר** טמא **וספק** ^א **נזיר** טהור **אכל** נזיר **ודאי** היה **ספק** מזורע **טמא** פירוש **מוחלט** ספק **מזורע** טמא **פי'** שטרה **כבר** אכל **מזורע** ודאי **היה** פירוש **בחד** גברא **איירי** שיש **בו** כל **ספיקות** הללו **אוכל** בקדשים **לאחר** ששים **ושמה** יין **ומטמא** למתים **לאחר** מאה **ועשרים** והנך **לגלה** אמרו **לו** נזיר **טהור** אתה **ואין** נזיר **מגלה** אחל **על** הדמים **פירוש** ^א **ש**לש **זהמות** חיצי **להביא** חטאת **עולה** ושלמים **ועל** אחת **מהן** יכול **לגלה** וחטאת **בהמה** אינה **צאה** על **הספק** ושלמי **נזיר** מנה **טעונין** טנופה **זה** אין **יכול** להניף **מפני** שהוא **ספק** מזורע **טמא** אכל **עולה** יכול **להביא** על **נזאיו** והיינו **דקמני כיצד** הוא **עושה** מציא **עולה** בהמה **ומתנה** עליה **ואומר** אם **טהור** אם **לכו** הרי **זו** נדבה **כיצד** הוא **עושה** החמיר **עליו** עולה **מחובתי** וחטאת **העוף** ספק **ומגלה** ראשו **וזקנו** וגבות **עיניו** כדרך **שהמצורעים** מגלחים ^א **ומביא** עולת **בהמה** ועליה **כו'** וגראה **שחקר** מן **התוספתא** וסופר **שלשים** יום **וגרסי'** וסופר **שלשים** יום **ומביא** עולת **בהמה** הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לרעמו עד שירוק עליו אחד מן הדמים ויציא עולה, וחטאת ושלמים וישהה ^א עד סוף נזירות טהרה שאלר טהרה לרעמו שעולה בדולא ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא היימי תגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה וזו תתא חובה וחטאת העוף שזהבתי תגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספיקו ^א מגלה ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך מצורעין ותגלחת זו היתה לראיה ליעשות בסוף שבעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אכל לא היה יכול משום גדילות ספק מזורע אינו מזיר אשם אסור גילוח הנזיר רבי שמעון אומר מחר ב' יציא אשמו ולוגו כדין מזורע בשמיני שלו והוא יום ששים אחד ומתנה עליו לפי שהוא ספק מזורע וחטאת מזורע שמענבת שאינו אשמו יכול להביא מזהמה שאין חטאת בהמה צאה על הספק לפיכך יציא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו כא ^א לאחרים ויהא עני ויציא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לעממיה דלמר בצמ' ערכין (דף פ':) אפי' היה עשיר שבעה שהביא ל'יפורים או שעתה הבאת על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מזורע הוא הרי זו מוצתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אכל לשמות יין וליטמא למתים אינו יכול שאין ימי מזרו עולין לו מתוך ימי לרעמו כיצד יעשה לדברי בן וזמא שאינו ^א מנריך לבקש אחד מן השוק לדור כנגדו בזמיר כמו שמנריך ר' יהושע בפרק שני נזירים (מיר דף נט:) סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה פירוש ספק תגלחת טומאה וספק תגלחת טהרה דלמר מזורע היה ומזיר אשמו ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותו רק לרעמו שאין ימי מזרו עולין מתוך ימי ^א לרעמו ולסוף שבעה אחר טהרת ימי לרעמו אינו יכול לגלח דשמא מזיר טהור הוא אסור הוא לא בעי שכבר הזה עשה ואפי' לסוף שלשים אינו יכול עד ^א שירוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף שלמעלה תגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות שאס אינו נזיר עכשיו כלל שכלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אך התנא לא חש לפרש כל זה סופר בה ^א שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים כא ^א ודאי עולת כא ^א בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא היימי תגלחת שלשית העולה ראשונה

לד א מ"י פ"ן מהלכות מעשר שני הלכה יא:
לא ב מ"י פרק ה מהלכות מעשר שני הלכה ד:
לד ג מ"י פ"י מהלכות מזרות הלכה ז:

מוסף רש"י

הנז לתרומת תבלין דרבנן.
דלש"ס דנק' מירוקן ויהלך כתב (תוס' טז.)
למחרת מביא אשמו.
בתוספתא נזירות קמני לה, מי שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מזורע מוחלט טמא ספק כסור, אוכל בקדשים אחר פ' יוס ט"ז, ר' שמעון אומר למחרת יום ששים מביא אשמו כו' (תנחות ק"ה).
למחרת על טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא אם אשמו כו' (נדה ע.):

נוסחאות רש"י בת"י

ומזן רשאין כסטים.
משנה היא לקמן צפ' כל המדיר (דף 5:) כל הקדשים רשאין הכסטים לננות באכילתן כו' דכמיא נזו לך נתמים למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין:
ותני תרומה.
ע"כ דקא ממעט זמן כסף טרומה:
אין לוקחין טרומה מכסף מעשר שני מפני שממעט.
בתקום אכילתה דאין מעשר שני נאכל אלא בירושלים:
י אשא.
אזני לקמיה דרב יוסף:
אמר לוי אמאי לא סופציה:
מהאי נמי:
לגום הפסול.
שנריך לאכל השמן בתוך זמן הציבור:
הכא נמי דרבנן.
טרומה ירק.
וישני דפריך ליה אי הכי דתמורהו דרבנן איירי איפסא מינעיא ליה אין מבשלין ירק של טרומה בשמן של שביעית אכל השתא דתנא טרומה שמן הא דלורייתא היא דכמיא ראשית דנקן מירוקן ויהלך ואפי'ה שרי ר' שמוע'י:
דאיערב שמן צירק מי ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש ואזיל שאי אפשר לסוחטן שאל יתאכל:
הא לא דמי כו'.
סיומא דקושא הוא:
חסיכה בתסיוס.
ממני' היא דקמני ואכלו כחמור שכן ואפי' רבנן מודו כה והכא נמי אי דלאיערב עסקין לא הוו פליגי רבנן:
אף ספק בשביעית.
ורחמנא אמר לאכלה ולא להפסד:
למחרת מביא אשמו ועמו ועטו.
גבי ספק מזורע תניא לה בתוספתא במסכת נזיר:
למחרת.
ביום השמיני מביא אשמו ולוגו עמו כו':

שיטה מקובצת

הבי נבי דרבנן.
פ"ה דמירי בתרומת ירק דרבנן ועל זה פיר' אי הכי איפסא מבטלי ליה דנזיו וזח דחוק דאזיך היה טועה מה לוהמר דמירי בתרומת ירק דרבנן, דבברייתא מוזיר הדיא שמן של תרומה, לכך נראה דה"פ דרבנן:
פי' דשמן של תרומה דקמני בברייתא מיירי בשמן שמומחין ואשורו דמרותה דדבריה לא הויא אלא במדקבץ דמדאורייתא לא הויא תרומה אלא שמן של יתיר, ועליה פיר' אי הכי דמירי בתרומה דרבנן איפסא מבטלי ליה לנמיר ירק של תרומה בשמן של שביעית דלא לימי לטעמי כלל בתרומה דאורייתא, אלא ש"מ דבתרומה דאורייתא מיירי, ומשני דמירי דלעירב ככר:
ב"ה דרבנן ט"ר יהוה אאשם ושלמים.
פי' דלמיר איתיה ירטו דהייקין (להבאת) (להבאת) ציט.
הפסול לנזין:
ת"ח"ה אין לוקחין.
פ' בקנזרים ב'.
ולא הנידול דאי קאי לתרומה לו היה למימר מעשר אין לוקחין דמיוקן תרומה דלעילי, לעולם מה שאין ממעט באכילתו פתח בדרשא, ועוד מתוך המשנה סי' (בכסבי מ"ה אן) לכן נראה דגרסי' באכילתו שהמעשר נאכל לכל תרומה להבאים (תהר"ה) ד"ח למחרת.
פ' בקנזרים למחרת יום שביעי.
ג"כ ומיירי בספק מיר טמא ומזרע.
ותש' אחרות:
א' קורם בתוך שבץ ב'.
פי' יתין שחקתן שמפרשים מן הלוג ע"ה לזשים תנאל כל שרי יתקמן

שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבע שנים, טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר ששנים ושותה יום, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה יום, ע"כ, ולפ"ר התוספתא כפי מה ששוניו לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספור, ושותתין כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שנית, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר חטאת אחד וטמא אחר חטאת ואחר עולה ואפילו עשיר, ואחר

ולפ"ר התוספתא כפי מה ששוניו לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספור, ושותתין כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא שנים ימים ושותה יין ומטמא למימיו מיד, במה ובריים אמורים בזמן שזור שלשים, אבל נזר

קרבנותיו (תפי' דוד סס):